

Dovolená očima — delegátky —

POD MASKOU RÁJE
JITKA HERZÁNOVÁ

 CPRESS

ILUSTROVALA
PAVLA FILIP NAVRÁTILOVÁ

Dovolená očima delegátky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Herzánová
Dovolená očima delegátky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Dovolená očima delegátky

Pod maskou ráje

Jitka Herzánová
Ilustrace Pavla Filip Navrátilová

Obsah

O lásce k lidem	7
O návratu	11
O třech normálních dnech. Den první	17
Den druhý	73
Den třetí a kousek čtvrtého	133
Epilog	189
Slovníček	195

O lásce k lidem

Mám ráda lidi, kteří nepřemýšlí.

Lidi bez respektu.

Lidi, kteří jsou přesvědčení, že mají vždycky pravdu.

Lidi, kteří pravdu nikdy nemají.

Lidi, kteří jsou na otázku „S jakou cestovkou cestujete?“ schopní odpovědět: „S Invií.“

Lidi, kteří na otázku „Jak se jmenujete?“ odpoví: „Počkejte, to má u sebe manželka.“

Lidi, kteří mají potřebu, když počítám osazenstvo v autobuse, mě tahat za rukáv a říkat mi, že asi fakt ještě nebudeme všichni, případně mi povídat o svém posledním rozchodu.

Mám ráda lidi, kteří si myslí, že dokážu lusknutím prstu stvořit nový pokoj či naprosto přetvořit hotel tak, aby odpovídal jejich představám.

Občas mám ráda i některé svoje kolegy a kolegyně, z nichž někteří se možná na následujících stránkách poznají.

Měla jsem zatím dost velké štěstí na přímé nadřízené, kteří mi mimo jiné už pár let naznačovali, že moje turnusové reporty je doopravdy baví a že bych možná měla zase něco napsat. Díky. Vy, kteří se v tomhle odstavci poznáte, u mne máte výtisk zdarma. Pokud si ho koupíte dřív, než si přečtete tyto řádky, tak panáka.

Za celých šest let práce delegátky a průvodkyně jsem měla asi třikrát klienty, které bych doopravdy nerada potkala znovu, a došlo-li by k tomu například na ulici při náhodném setkání, asi bych se ani nestyděla sklopit zrak a přejít na druhou stranu. Jednomu konkrétnímu pánovi bych potom s chutí plivla do obličeje. A přesto mu věnuji tichou zmínku. Když nic jiného, byl mi inspirací.

Z nějakých přibližně 15 000 lidí, kteří mi za posledních šest let prošli pod rukama, mám tedy dohromady asi pět exemplářů, které již nepotřebuji potkat. Kromě pana Pytlíka*, jehož extrémní hloupost a aroganci prostě není možné literárně nezprznit, nebyli ti ostatní čtyři nějak výrazně zajímaví, ztrácet čas s nimi tedy nebudu.

A to činí z této tiskoviny knížku o lidech, které mám v podstatě ráda. Protože bez nich by nebyla.

*Jméno bylo změněno, stejně jako u všech následujících postav. Jakákoliv podobnost se skutečnými postavami je čistě náhodná.

O návratu

Měla jsem pocit, že spím sotva deset minut, když se ozvalo protivné, nekončící zvonění.

„Dobrý den, tady Jitka H., cestovní kancelář ta a ta, co pro vás mohu udělat?“

„Tak tobě už dobře hrabe,“ ozval se smích mého dlouholetého kamaráda. „Je to za tebou, čekají tě tři měsíce volna, kdy hodláš spát, psát, relaxovat a potkávat lidi pouze za účelem legrace. No a my už na tebe čekáme, kdepak jsi?“

Trošku mě to probralo.

„Ko-olik je hodin?“

„Deset po osmé!“

„Fajn, v devět jako na koni.“

Zavěsila jsem a pokusila se vstát, udělala jsem pár kroků směrem ke koupelně, načež jsem si sedla na zem a zavřela oči, abych znovu procitla někdy kolem jedné hodiny ranní. Krční páteř zmačkaná z prapodivného posedu, prsa bolavá z téměř sedesátihodinového uvěznění v podprsence, hlava nacpaná nesmyslnou mixturou vjemů. Nalévám si skleničku ouza, převlékám se do pyžama a přesouvám svoje zničené já do postele. Stačím si ještě přečíst SMS zprávu, v níž se kamarádi starají, zda jsem v pořádku, když jsem na sraz s nimi nedorazila, odpovědět však již nezvládnu. Aniž bych stihla zhasnout světlo či se třeba jen jednou napít z připravené sklenky ouza, odplouvám znovu do říše snů.

Nebývám obvykle takto nezodpovědná, ale dnes to prostě jinak nejde. Zdá se mi o mém milovaném řeckém ostrůvku, kde jsem strávila tři nádherné sezóny a kam se bohužel už nemohu vrátit. Ve snu mě honí smečka divokých pudlů, a když mě dostihnou, obskakují mi nohy a drápají mě do krve. Následuje střih z ordinace místního pohledného doktora, který mi zašívá rány, dělá si legraci ve smyslu „tak ti ty tvoje dlouhý fenečky zašijeme, příště ty psy nesmíš tak svádět“ a je tak milý, že tento sen vyřadí z kategorie nočních můr, po kterých následuje okamžité probuzení.

To nastává až poté, co s námi za výkřiků z pětadvaceti hrdel padá letadlo. „Tohle přece nebylo v programu, budeme si stěžovat!“ hulákají.

Budím se zpocená, je před pátou ráno. Nemyslím si, že jsem neurotička, jde o něco trochu jiného. Chvíli se jen tak válim, načež se ustrojím a vyrazím do ulic.

Město teprve vstává a zlehka poprchává. Včera byly Dušičky, možná proto ty morbidní sny. Anebo taky z přesocializace. Mám pocit, že neudržím myšlenku. Jakoby se mi v hlavě převalovaly různé druhy luštěnin, vlastně to i trochu bolí. Vybavují se mi nejrůznější rozhovory a mám chuť si nafackovat, tohle jsem přece mohla říct trochu jinak a tamto taky... Zaregistruji upřený pohled. Nějaký bezdomovec. Zjevně ožralý.

„Kočko, nemáš náhodou nějaký zbytečný drobný?“

Ignoruji ho, nechci být sprostá. Udělá to za mě, dá mi pár jmen, která nepoužívám ani při *scream terapii* na pláži, a to je co říct, tam bývám hodně a všemu otevřená.

Zalezu do nejbližšího vietnamského krámků a naoko bezcílne bloumám, snažím se najít něco, co bych měla dnes chuť sníst. Není to úplně jednoduché, asi jsem trochu rozmazlená. Zalezu do druhé místnosti, a když mi ani tam do oka nic nepadne, odcházím, děkujíc Vietnamce za pultem v její mateřštině.

Dojem to na ni zjevně neudělá, bez úsměvu řekne: „Pockej, pockej!“ Přichází ke mně a ne zrovna něžně mi odmotává šálu z krku. Zahákne se mi do náušnice a dost to zabolí, oženu se tedy po ní, což ji zjevně rozčílí, a začne křičet. Naběhnou dva Vietnamci, z nichž mi jeden bolestivě zkroutí ruce za záda, druhý čapne moji tašku a celou ji vysype na pult. Mobil, peněženka, rtěnka, klíče, zápisník, propiska, kartáček na zuby, pasta a noční krém z oslího mléka. Vypadá zmateně, ale pro jistotu mě ještě svléknou z kabátu a projedou mi kapsy.

A potom se začnou omlouvat. Slzy ponížení i bolesti se mi derou do očí, ovšem snažím se usmívat, ztratit tvář je ve Vietnamu neodpuštělný hřích. Sem už sice rozhodně nikdy nakupovat nepůjdu, ale nač k iluzím ztratit i tvář, že.

Odmítám jejich nabídku na nákup zdarma, čímž vlastně odmítám jejich omluvu a беру tvář jim, což mi dochází až venku a nesnáším se za to.

Vlastně se na ně ani nemůžu zlobit, napadá mě, když vidím svůj odraz ve výkladní skříni. Neupravená, rozcuchané vlasy, oči podlité krví, ve vytahaných teplácích a ob knoflík zapnutém kabátě. Ale krást v obchodě mě doopravdy ještě nikdy nenapadlo. Často dostávám věci zadarmo, a když ne, můžu si je dovolit, jenže to oni nevědí.

Do toho telefon, neznámé číslo.

„Čau, tak co, už nespíš?“

Občas mě baví, jak si každý automaticky myslí, že protože on má moje číslo, mám i já jeho.

„Kdo volá, prosím?“

„No přece já.“

Dle hlasu i způsobu mluvy sice tuším, ale nějak mám potřebu nedat mu to až tak zadarmo, ukázat mu, že nejsem nějaká hej počkej. A tak ho svojí předstíranou nechápavostí alespoň donutím, aby se představil. Menší pocit zadostiučinění.

„Chtěl bych ty fotky, jak jsme na nich společně, jak jsi říkala, že je pošleš, už jsi je poslala?“

Ses zbláznil, ne? Od přeletu z druhé strany planety uplynulo nějakých šestnáct hodin a tohle má být asi moje priorita či co.

Kvůli součásti mé osobnosti, kterou doopravdy občas nechápu, se donutím zůstat zdvořilá a slíbím fotky zaslat. O to mu šlo, loučí se.

Mám zase pocit, že mě někdo sleduje a také že mi brzo mozek vyskočí z hlavy.

Chce se mi brečet, křičet, ječet, utéct.

Ne, nemyslím si, že jsem paranoidní schizofrenička, hysterka či neurotička.

Jsem jenom průvodkyně, delegátka a žena. Takže dost dobře možná občas všechno dohromady, vynásobené momentálním *jet lagem*.

O třech normálních dnech Den první

Zazvonění budíku mi po tváři rozlilo blažený úsměv: Zas je tu nový den! Den plný práce, nespokojených klientů, těžké nestíhačky a momentů, kdy je doopravdy nezbytně nutné se usmívat, byť se na to necítím. Tak proč nezačít hned trénovat, že.

Mé první kroky vedou do koupelny, kde provedu základní očistu a poté se upřeně zadívám do zrcadla a třicet sekund sprostě nadávám. Ne že bych se až tak nenáviděla, jen to prostě tak nějak patří k mým ranním rituálům. Během dne občas nastane situace, kdy se musím přetvařovat, a zjistila jsem, že když si zanádvám ráno do zásoby, přetvářka je potom tak nějak přirozenější.

Potom se přesunu na terasu, kde už čeká Asproulis, můj místní nejlepší kamarád. Jeho upřímná radost, že jsem přežila noc a on se mnou může strávit pár ranních minut, mu rozvlí nejen ocásek, ale i celou zadní polovinu těla. Slovenský kolega Maťo kdysi prohlásil, že tenhle retrívr má homosexuální pohyby, mně však přijdou pouze roztomilé a upřímné, asi nemám dostatečnou fantazii. Anebo moje noha, na rozdíl od kolegovy, nebyla zatím nikdy předmětem Asproulisova sexuálního chtíče.

Přisednu si k němu na zem, on mi položí hlavu do klína a hladí mě svýma tmavě oříškovými očima, což odměňuji drbáním za ušima.

Čas na ranní lekci řečtiny. Poslední dobou jsem se docela rozmluvila a Asproulis je asi jediný v okolí, kdo mě pořád neopravuje a neotravuje s nějakou gramatikou a podobně.

„Jseš malej černej pejsek, je to pravda? Ne, není to pravda. Jseš veľkej bílej pes! Máš růžovější čumáček než já chodidla. Máš nejružovější čumáček na světě! A máš nejdelší ocásek na světě!“ Gramatickou i faktickou správnost mých slov potvrdí zabušením předmětu doličného o zem.

„Jseš můj malej blbeček. Ne, nejsi blbeček. Ale můj šéf je úplný blbec. Vlastně ne, můj šéf je moc fajn. Jenže Kimon je naprostý blbec a kretén. Ale Kimon není můj šéf!“

Jsem na sebe vážně hrdá, jak krásně se mi podařilo zformulovat poměrně složitou informaci.

Přeruší mě smích. No jo, Kate, moje téměř osmdesátiletá paní domácí, bydlící ve spodním bytě, kropila kytky hadicí a slyšela mě.

„Wow, fakt se lepšíš, mám z tebe radost! Čeká tě dnes náročný den?“ otáže se s účastí. Mluví anglicky, je chytrá, vzdělaná, dá se s ní mluvit a vlastní jedinou tavernu ve vesnici, kde mi její syn nikdy nedovolí zaplatit. Mám je oba dost ráda.

„Mno, docela jo, včera byl přílet, teď dojeďu tři úvodní schůzky, pak zase letiště a jedeme nanovo,“ povzdechnu si s úsměvem. Ano, v ostrovním Řecku se dá i vzdychat s úsměvem.

„Tak se večer stav na víno, oslavíme, žeš to přežila,“ navrhne mi.

„Moc ráda, pokud se zas nestane něco šíleného a já nebudu muset trávit večer tlumočením u *Sexy Dionýsa*!“

Rozloučíme se a já chci dokončit svoji ranní lekci, když se za mými zády ozve silný melodický hlas: „Ale ale ale, co to slyším? Sháněl tu někdo *Sexy Dionýsa*? No tak tady mě máš!“

Kuchař mojí bytné, rovněž Dionýsos, se na mne tlemí. Je mu přes padesát, jeho nadváhu by vyjádřilo dozajista ještě větší číslo a ví stejně dobře jako já, že řeč nebyla tak úplně o něm. Z důvodu tradice jmenování potomků po svých prarodičích dominuje na každém řeckém ostrově několik jmen. Používají se před nimi proto hodně přívlastky. Na tohohle Dionýsa vybylo „Velký“, na místního mladého a velmi příjemně vypadajícího lékaře zase „Sexy“. Na *Velkém Díovi* se mi vždy líbila jeho schopnost sebeironie, smysl pro humor a schopnost mluvit téměř o jakémkoliv tématu. Bydlí hned vedle a nezdá se, že jsme společně vypili o trochu víc než trochu vína. Zkraje sezóny i něco zkoušel, ale vyříkali jsme si to. Prostě kámoš.

„Čau. Víš, že jseš větší blbeček než Asproulis?“ otázu se ho řecky.

„Jo, proto jsem přišel. Na. Víš, co to je, ne?“

Podal mi drhaný náramek, jaké dělají jeptišky v klášteře a jenž nese jméno patrona ostrova, který kdysi dávno mimo jiné údajně léčil šílenství.

„Gerasimův náramek, ne?“

„No vidíš, něco ti v tom mozku ještě zbylo. Měla bys ho nosit. Víš přece, že chrání před šílenstvím! A tím, že si každý ráno povídáš se psem, to začíná!“

Po ránu mě to pobavilo. Chvilí jsme se ještě špičkovali, načež jsme si popřáli příjemný den, on sedl do svého auta a já se šla ještě dopravit.

O pět minut později jsem už startovala svoji Pandičku a frčela vstříc krásným zážitkům nového dne. Asproulis za mnou kousek běžel, než to vzdal a na rozloučenou mi poslal vyčítavý pohled. Před pár dny jsem mu nabídla, zda by si to nechtěl na jeden den vyměnit – on by sedl do auta, objížděl ostrov a nechal si od kdekoho nadávat a já bych se celý den válela ve stínu na terase. Na to tehdy reagoval zoufalým kňučením, tak ať si nevymýšlí, *kuklos*.

Dojela jsem do prvního hotelu přibližně dvacet minut před devátou, kdy mám naplánovanou schůzku s čerstvými klienty od včera. Perfektní načasování, stihnu se i nasnídat. Vlezla jsem do hotelové jídelny, pozdravila se s pár číšníky, naložila si něco málo pro energii, kterou dnes budu doopravdy potřebovat, a usadila se ke stolku za paraván, aby mě pokud možno nikdo neviděl. Rozhodně netrpím sociální fobií, ale už znám své lidi. Některým z těch, které včera přivítal na letišti kolega a několikrát jim zopakoval, že schůzka se mnou bude v devět ráno na recepci, zkrátka není blbé za mnou přijít o čtvrt hodinu dříve, a obrat mě tak o poslední trochu klidný moment dne. Poznají mě bezpečně, jednak mám dost výraznou uniformu a potom taky se moje tvář na ně usmívá z nástěnky v chodbě, hned vedle palcové zmínky, že úvodní schůzka je dneska v devět ráno na recepci, to kdyby náhodou včera kolegu neposlouchali.

Sotva jsem si stihla kousnout do toastu se šunkou, když na můj stůl dopadl stín. No jo, dnešek holt nebude moc výjimečný.

Pán, tak padesát. „Dobrý den, prosím vás, můžu jenom? Jste Jitka, že? Já vás poznal, jsem dobře! My včera dojeli, mám pár dotazů, klidně jezte, mně to nevadí,“ spustil a během řeči odsunul druhou židli od stolu, aby ji vzápětí rozezpíval dopadem svého přibližně čtvrt druhého metráku tuku.

„Ano, dobrý den. Víte, jak vám říkal včera můj kolega na letišti, schůzku máme v devět a to je...“, pohlédla jsem na mobil, „přesně za třináct minut! Já bych tu ještě dosnídala a uvidíme se tam, ano?“

„Klidně jezte, mně to neva. Já nevěděl, zda v devět ráno, či večer, a zda český, či řecký čas...“

Australský, napadlo mě sarkasticky.

„No tak to jste mi osvětlila, díky moc. Jste šikulka, můžu si tykat? Já jsem Pepa... A už tu práci děláš dlouho? A to tě to jako uživí?“

Bože můj, prolétlo mi hlavou, byť jsem ateistka.

Dotyčný Pepa našťestí nečekal na moje odpovědi a chrlil dál: „A co jídlo, je tu dobrý? Jako my loni byli v té Hungardě, či jak se to tam jmenuje, znáš to, ne? No a já dostal takovou sračku, úplně se mi tam všechny vnitřnosti mlely... No prostě hrůza... Ale ty vůbec nejíš, to se nenech rušit, mně to vůbec nevadí!“

„Tady vaří dobře, nebojte. Já vám to všechno vysvětlím za chvíličku na schůzce.“

„A ta bude jako kdy?“

„Za deset minut.“

„Neříkalas za třináct?“

Tři minuty jsi prokecal o svým sraní, ty vole.

„Tady v Řecku letí čas hrozně rychle, vidíte? Teď už je to za devět.“

„A to bude jako kde?“

„Na recepci.“

„A to tam jako budeš?“

Ještě že jsem si ráno zakřičela před zrcadlem, profesionální úsměv je hned snadnější.

„Ano a budu se na vás moc těšit.“

„Si tykáme, ne? Jsem Pepa.“

Už jen zdvořilý úsměv a Pepa konečně vypadl. Necelých osm minut na jídlo. Znovu koušu do sendviče a na moji hlavu znovu padá tmavý stín. No to zas bude den.

Nasadím profi úsměv a nebojácně zvedám hlavu. Namísto dalšího „pacoše“ se však můj pohled setká s čokoládovým pohledem a širokým úsměvem manažera restaurace Adonise. Pochází z pevniny, proto je jediný Adonis široko daleko, tím pádem je pro všechny pouze Adonis, bez přívlastku. Svému jménu dělá obrovskou čest, znám minimálně dvě delegátky, co jsou do něj úplně blbé.

„Kali méra, kukla mu. Ola kala?“

„Poly kala, kuklos. Ise?“

Ujistil mě, že se má naprosto kouzelně a jeho den se prostě nemůže vyvíjet lépe, to už mluvil anglicky. Vyjádřila jsem svoji radost nad touhle skutečností a dodala, že já jsem také velice šťastná a nemohu se dočkat, až uvidím své nové klienty. Chvilku jsme se upřeně a rádoby vážně dívali navzájem do očí a potom se rozesmáli.

„Kolik nám, proboha, je, abychom si furt takhle lhali do ksichtu, co?“ prolomil náš společný osvobozující smích.

„Jsem poslouchal za paravánem. Tomu kokotovi jsem sice nerozuměl, ale mlel slušný hovna, co?“

„Lehce nadprůměrný.“

„Jak to vůbec děláš, že se dokážeš ještě smát? Vždyť už je srpen... Musíš toho mít už...“

„Ráno před zrcadlem sprostě nadávám a potom si chvilku povídám se sousedovic psem.“

„Haha, dobrej základ. Mám něco ještě účinnějšího, končím v jedenáct, počkáš na mě?“

„Hele, jestli mě srovnáváš s těma dvěma blondýnkama, co za tebou běhají jako mopslíci, protožes jim kdysi cosi jednou ukázal, tak se dost pleteš!“

„Tak tos mě fakt špatně pochopila. Chci ti jen ukázat, jak se stresu bráním já. A neboj, můžeme u toho zůstat oblečení.“

„Tak uvidíme.“

„Tak se drž, ta nová várka nevypadá moc životaschopně. Chceš zas donést ouzo?“

„Budeš moc hodnej, mně ho prosím nařeď, bude to dlouhej den.“

Dochramstnu sendvič, na dva loky vyprázdním sklenici džusu a sunu se k recepci.

Tam už na mě čeká asi dvacet párů očí.

Hezky je pozdravím, představím se a seznámím je s průběhem nejbližších čtyřiceti minut. Pro uvolnění atmosféry se jich hned poté, co jim ukážu ve fólii zatavenou mapu mého asi nejoblíbenějšího řeckého ostrova, zeptám, zda jim ten tvar něco nepřipomíná.

Všichni napřed mlčí. A potom to jedna mladá paní rozsekne: „Je to...“ stydlivě se podívá na svého nejspíš manžela, „bota?“

„Ale houby, mámo,“ zareaguje pohledem tázaný, „to je přece jednoznačně nosorožec! Ale s artritidou či co...“ Čímž de facto vydá pokyn ostatním, aby se také zapojili:

„Rozpůlená Afrika!“

„Pejsek!“

„Hovno... Teda pardon, exkrement!“ vyrazí ze sebe můj „starý známý“ Pepa.

„Kráva s culíkem!“

„Babišova páteř!“

„Želva Ninja!“

Paráda, takovou interakci bych ani nečekala. Bude to dobrý. Nebo snad ne?!

Jedna starší dáma, co dle mého odhadu oslavila sedmdesátku již před časem, se rozchichotá a praví, že jí to něco připomíná, a to úplně jednoznačně, ale říkat to raději nebude. No a já blbka se nechala strhnout.

„Jako... Myslíte něco... vulgárního?“ otázala jsem se, stále s profi úsměvem.

„Ne, to tedy ne!“ vzkřikla paní dotčeně. „Rozhodně v tom nic vulgárního nevidím!“

Probodávala mě ostrým, zkoumavým pohledem a já se jí už už chtěla omluvit a odvést řeč jinam, jenže ona měla chuť pokračovat: „No, jak se na vás tak dívám, nevypadáte jako úplně ztracený případ, takže mě dost překvapuje, jak můžete považovat pánský úd za něco vulgárního... Já osobně považuji falus za jednu z nejkrásnějších věcí na světě, je to jeden z nejsilnějších zdrojů vesmírné energie! A pokud vy osobně radíte tenhle kouzelný orgán do sféry vulgarit, tak je mi vás upřímně líto, protože tím pádem jste z toho patrně v životě nic neměla, a takovej život podle mě nemá smysl!“ zakončila svůj proslov stále zvýšeným hlasem.

No ty krásu klobáso, ukládám do mezipaměti, že na tuhle otázku se už nesmím nikdy zeptat, musím si holt najít jinou interakci.

Dvacet párů očí mě sleduje, jeden pohrdavě, zbytek potom pobaveně, vyčkávavě nebo nechápavě.

Nebo bych to naopak mohla používat, abych si své klienty dokázala hned zkraje odhadnout a rozřadit.

Mé rozpaky rozsekne Adonis, který si to nakráčí na scénu se svým věčným úsměvem a tácem plným skleniček s ouzem. Rozdá je klientům, já vysvětlím něco málo o tomhle *zdroji vesmírné energie* a představím Adonise jako manažera hotelové restaurace. On se krásně usmívá, vezme dvě trošku jinak zabarvené skleničky, jednu mi podá a vzneseme přípitek na jejich krásnou dovolenou plnou slunce a dobré nálady, načež vysvětlím, že já i Adonis to máme víc rozředěné, anžto pracujeme.

Hodnej kluk, přišel v pravou chvíli. Takže *stiny jámas*, na vás, a pokračujeme dál.

Povím skupině něco málo o ostrově, zmíním a na mapě ukážu místa, která by rozhodně neměli minout, a poté odprezentuji fakultativní výlety a nabídnu pronájem aut. Ještě jim sdělím, kdy se zase vyskytnu na hotelu, a připomenu, že termíny všech mých přítomností zde budou uvedeny na nástěnce, kde je mimochodem i moje telefonní číslo, které je zapnuté čtyřicet hodin denně. Ujistím je, že se mi mohou ozvat kdykoliv, když nějaký ten mráček zasáhne výsluní jejich dovolené, a vyhlásím volnou diskuzi, během níž si u mě mohou zájemci i zakoupit výlety či pronajmout auto. Plnoštíhlá dáma v sytě růžových šatech a s nosem, který nápadně připomíná prasečí rypáček, začne tleskat a ostatní se k ní postupně přidají.

Tak jo, tohle jsem zvládla. Díky, Adonisi, a díky, *Tajemná prasátková dámo*.

Jako první se hlásí o slovo *pan Pepa*.

„Hele, jseš fakt dobrá, tohle jsem fakt nečekal, prdel byla, i panák, no bomba!“

„Táto, slečně nebo mladé paní přece nemůžeš jen tak tykat!“ zasáhla *paní Pepová*.

„Náhodou, my si už potykali u snídaně, že jo? Ale já mám dotaz!“

„Tak prosím.“

„Ta večere, kdy že jako je? Já si to zapomněl napsat.“

„Večere je od sedmi do devíti.“

„Jako večere, jo?“

„Ano, večere.“

„A kdy začíná?“

„V sedm hodin *řeckého*, tedy místního času,“ neodpustím si lehké rýpnutí.

„A kdy končí?“

„V devět.“

„Večer?“

„Ano.“

„A taky řeckýho času?“

„Ano.“

„A ten je jaký?“

„Kolik máte teď na hodinkách?“

„Nenosím hodinky a koukám, že ty taky ne, jseš holt moje krevní skupina.“

„A jaký čas máte na mobilu?“

„Nemám ho u sebe.“

„A má ho vaše paní?“

„Mámo, máš mobil? Máš. Takže jo.“

„A jaký tam máte čas?“

„Devět čtyřicet sedm.“

„Výborně, takže tohle je přesný řecký čas, podle něho se řiďte.“

„Díky a pardon, já jsem zapomněl, kdy že je ta večere?“

„Od sedmi do devíti.“

„Řeckýho času?“

„Ano, přesně tak. Máte to i na nástěnce, kdybyste zapomněl.“

„A kurva, mámo, to abych s sebou nosil brejle!“

„Neboj, táto, já si to budu pamatovat.“

Hodím *paní Pepové* vděčný pohled, ovšem její drahý ještě neskončil.

„Mámo, pojedeme na vejlet, co?“

„Pokud to bude provázet tady slečna, tak bych jela,“ s úsměvem pokrčí rameny *paní Pepová*.

„Ano, budu a ráda vás tam uvidím,“ vrátím jí úsměv, „o který výlet máte zájem?“

„Ten sobotní autobusem.“

„Ano, takže vám mohu rovnou vystavit voucher, ale budu potřebovat platbu v hotovosti.“

„Můžu platit v korunách?“

„Bohužel, bereme jen eura.“

„A ten sobotní autobusový výlet je teda kdy?“

„V sobotu.“

„A to se jako jede autobusem?“

„Ano.“

„Tak teda jo, dvakrát.“

Když vypíšu voucher, převezmu peníze a několikrát je ujistím, že je to opravdu v sobotu, opravdu autobusem a opravdu tam budu, přátelsky se rozloučíme a ke mně přistoupí *Tajemná prasátková dáma*.

„Slečinko, tak já s kamarádkou bysme v tu sobotu jely taky, můžeme rovnou zaplatit?“

„Samozřejmě, řekněte mi prosím jméno, vypíšu vám vouchrrrrr...“

Ne, tady se nejedná o chybu tisku. Z toho dlouhého monologu už mi prostě lidově řečeno *vyschlo v hrdeli*. A zlatej Adonis mi tu před chvílí postavil na stůl třídecovou láhev Coca-Coly, s omluvným úsměvem se tedy napiji.

„Já se jmenuji Pigová,“ prohlásí *paní* s milým úsměvem a mně zaskočí onen lahodný doušek a začnu kašlat. *Já jí začala říkat Tajemná prasátková dáma a ona se jmenuje Pigová!* prolétne mi hlavou společně s myšlenkou, že udusit se na úvodní schůzce smíchem je nejspíš pro delegáta pocta. Nenechala mě, párkrát mě plácla do zad, já *zachrochtala* a vrátila se mezi živé.

„Vy jste znala mého tátu, že vás moje jméno tak překvapilo?“ optala se moje zachránkyně s úsměvem.

„No já nevím...“

„Můj táta, docent Pig, přednášel na Karlovce... Tam jste studovala, ne? A psychologii, tipuju. Vy to s těma lidma tak umíte...“

Hezky jsem se na ni usmála a naštěstí její kamarádka měla dotaz, jak velké kapesné má mít s sebou, takže to vyznělo do ztracena.

Přišli další klienti. Výlety, auta, dotazy. Zrovna jsem se skupinkou žen řešila, jaké suvenýry se vyplatí koupit, když jsem periferním sluchem zachytila rozhovor oné dámy, která považuje penis za jeden z nejsilnějších zdrojů vesmírné energie, a její kamarádky. *Paní Smyslná* chtěla už zjevně jít na pláž, ale její kamarádka na mne ještě měla dotaz.

„Počkej, Maruško, se ještě půjdu slečny zeptat, kde je ta nejkrásnější pláž, ne?“

„Neblbni, Božka, ztráta času, já si to moc dobře pamatuju, koukni na mapu... Je to přece tady, přímo pod předkožkou!“

Spěchala jsem na další úvodní schůzku, ale přece jen jsem si v autě dopřála dvě minuty, abych si pozorně prohlédla mapu svého letního působiště. Byť jsem se snažila sebevíc, pánské přirození jsem v ní neviděla. Asi mám málo fantazie. Anebo se ta paní Maruška spletla a koukala na mapu Laosu?

Šlápla jsem na plyn a zabrzdila před apartmány, kde máme na týdenní turnus pouze dva pokoje. Z papírů jsem věděla, že se jedná o tři přibližně čtyřicetileté dámy, z nichž jedna cestovala sama. Single cestovatelé mě vždycky trošku děsili, protože někteří z nich nabývali dojmu, že delegát je tu od toho, aby jim byl po celou dobu jejich pobytu nejlepším přítelem, uchem a společníkem. No a na to není vždy čas, natožpak síla.

Čerstvě rozvedené mámy s dětmi často bývají také výživným soustem, z těch příběhů o „hajzlech exmanželech, co neplatí alíky“, co jsem si za ta léta vyslechla, by se asi taky dala poskládat knížka. Ale nebude, anžto se mi tak nějak nechce trpět nadvakrát, tedy při poslouchání a následně i při psaní. A navíc, kdo by to četl, že.

Když jsem přicházela z parkoviště k bazénu, zmocnil se mě příjemný pocit, že ona single dáma si protentokrát našla jiné posluchačky.

„Zmrzd zkurvenej, ser na něj, najdeš lepšího, chlapi jsou takový svině!“ ujišťovaly dámy jedna přes druhou tu třetí.

„Krásné ráno, milé dámy, tak vás vítám v Řecku,“ usmála jsem se na ně a představila se.

„Super, už jsem se bála, že tu bude nějaký delegát, chápete, takovej ten namachrovanej trapnej kokot v brazilských plavkách, a vy jste přitom už od pohledu úplně normální ženská! Pijete slívku?“ zamávala mi před očima poloprázdnou litrovkou. Na to, že bylo teprve půl jedenácté ráno, byly dámy poměrně schopné.

„Občas moc ráda, ale jsem tu autem. Aspoň zbyde víc pro vás, ne?“ mrkla jsem na ně.

„No jo, tak co pro nás máte hezkýho?“

„Tak napřed bych si vám dovolila říct něco málo o tomhle ostrově a potom bychom se mohly domluvit, zda by vás zajímal nějaký ten výlet nebo půjčení auta...“

Dámy si vyměnily pohledy, načež jedna z nich pravila: „Hele, my vás nechceme urazit, ale vypadáte jako normální ženská, takže na rovinu: Na nějaký organizovaný výlety se můžem vysrat, památky jsou nám u prdele, auto nechceme, nemohly bysme popíjet, no ne, baby?“

Následovalo horlivé přikývnutí obou dalších. „My si tu hlavně chceme kvalitně zašukat. Ale neumíme anglicky. Můžete nám představit nějaký svoje kámoše? My to už potom zvládneme samy.“

„Ehm... No, většina mužů, co tu znám, jsou šťastně ženatí.“

„To neva, ne?“

Vybavil se mi Adonis, pár Dionýsů a Makisů, Takisů, Babisů a Dimitrisů, prostě kluci, kteří se mě každou chvíli ptali, kde sehnat nějaké *sexy* Češky, když já jsem holt tak hloupá, že o jednonoční dobrodružství nestojím. Jenže co když by se jim dámy nelíbily? Nebo co kdyby se to nelíbilo dámám? Ani nevím, kdo je tu doopravdy sám, vlastně se mi vybavuje pouze Adonis. A tyhle tři peroxidové bludice mi vizuálně i chováním nápadně připomínají ty dvě jeho ctitelky, ze kterých si chudák pomalu trhá vlasy a na skráních šediví, byť mu ještě nebylo ani čtyřicet.

Kdyby se cokoliv nepovedlo, nevydařilo, kdo by za to za všechno mohl? No přece já! A než přijmout takovéhle riziko, tak to tedy radši, řečeno slovy jednoho z předních politiků, *nasrat jako*.

„Ehm... Vážím si vaší důvěry, ale fakt si nejsem jistá, komu vás představit, leč můžu vám poradit, kam večer zajít, a myslím, že budete spokojené, chodí tam i hodně turistů ze Srbska, Itálie či pevninského Řecka a ti, troufám si tipnout, shánějí totéž co vy. A při aktu slov netřeba, ne?“ mrkla jsem na ně.

Vzaly to. Na mapě městečka jsem jim vyznačila všechny tři noční kluby a nadiktovala jim několik frází řecké i anglické konverzace. Přiznávám, že jsem trochu kecala. Jedna z nich, notně povzbuzována slívkou i svými kamarádkami, například projevila zájem naučit se řecky prosbu, aby ji dotyčný muž, s nímž hovoří, ukázal svůj zdroj *vesmírné energie*. Raději jsem ji namísto toho naučila o poznání slušnější výraz „máš hezké oči“, který při troše štěstí poskytne dotyčné přesně to, oč stojí.

Protože tahle schůzka byla výrazně kratší, než jsem očekávala, rozhodla jsem se vyšetřenou půlhodinu strávit na pláži. Vystoupila jsem z auta, sundala si boty, natáhla se na plážové lehátko a vytáhla svůj mobilní telefon, u kterého během úvodních schůzek vypínám zvuk.

„Máte 5 nepřijatých hovorů a 4 nové zprávy,“ plivnul mi ten hajzl do tváře.

Podle starého dobrého zvyku začnu u zpráv. Pokud se něco doopravdy podělá, člověk nejdřív zkusí volat a teprve potom napíše. Tak ať mám ty totální podělávkvy vyřešeny přednostně.

„Dobrý den. Jsme Novákovi z apartmánů Memis. Máme mít dnes ve 12:00 schůzku, ale paní majitelka nám půjčila auto, prý je výrazně levnější než u vás, tak už výletujeme. Ten druhý pár se k nám přidal, proto je bezpředmětné, abyste k nám jezdila. Hezký den, Novákovi“

Takže paní Memi mi zase ukradla klienty. A pokud se jedna z těch jejích starých rachotín zase rozsype, kdo to bude řešit? Přece já! Ale nebudu se rozčilovat, máme tu další snad krásné zprávy...

„Dobrý den, Jitko. Potřebovala bych s Vámi urgentně mluvit, můžete mi prosím zavolat? Vomáčková, hotel Porto“

Paní Vomáčková.

Privřela jsem na chvíli oči, ono se to kvůli nějakým dvěma minutám už nezblázní, a vybavila si asi pětasedmdesátiletou dámu, která přijela na týdenní pobyt před třemi dny. Byla to milá majitelka výrazného nasládlého ječáku a šatů i kabelky natolik originálních, že jsem jí je prostě musela pochválit. Půjčila si auto a velmi se zajímala především o pláž, kde se nachází modrá hlína, jejíž aplikace na tvář údajně ubere roky a na těle kila. Už si ani nejsem jistá, kdo mi to kdysi říkal, nicméně hlína byla na tváři tak příjemná, že jsem ji i cestu na pláž jejího výskytu doporučovala klientům. Tehdy si paní třikrát nechala popsat cestu s tím, že už to snad nějak zvládne. Na úvodní schůzku přišla sama, takže jsem si nedokázala momentálně vybavit, s kým tráví svoji dovolenou. Dobrá, tak jí tedy zavoláme, snad nehoří.

„Vomáčeková, prosím,“ ozval se nasládlý ječák.

„Dobrý den, tady Jitka, delegátka. Já jsem dostala vaši zprávu...“

„Jituško, dobrý den. Moc ráda vás slyším, víte, já bych se s vámi hrozně ráda potkala, je to nutné, ideálně dnes, uděláte si čas na starou bábu?“

„Víte, já mám dnes nový přílet, desetidenku, a pomalu nevím, kam a jak skočit, ale pokud je to doopravdy urgentní, sjedu k vám hned teď, copak se děje?“

„No, zas tak urgentní to není, ale ráda bych to s vámi probrala. Ale ne po telefonu. Koukám teď na vaši nástěnku, máte tu v půl deváté večer psanou úvodní schůzku, tak kdybych dorazila na půl desátou, uděláte si na mě chvíli?“

„Zajisté. A jste si jistá, že vám nemohu nějak pomoci dřív?“

„Děvenko, doopravdy to není urgentní. Tak se na vás moc těším o půl desáté dnes večer na recepci. Jo a mimochodem, to bahýnko, co jste mi doporučila, bylo luxusní, hehehehe!“

Měla jsem pocit, že kdybych s ní mluvila tváří v tvář, v jejích očích by se objevily rozpustilé, až ďábelské hvězdičky, a napadlo mě, že ta ženská na mne něco chystá. Ale ne, proč být hned paranoidní? Třeba tím smíchem jen zlehčovala nějaký intimní problém, co třeba taková alergická reakce na léčivé bahno? Nuž co, tak holt zase uvidím *Sexy Dionýse*, přinejhorším, až budu tlumočit. A zněla v pohodě, myslím tedy, že to do večera nějak přežije. Hodně jsem na ní také ocenila, že jako jedna z mála čte nástěnku, a navíc dokáže přemýšlet způsobem, který mi značně ulehčuje moji práci. Fajn, třeba i ten zbytek bude v pohodě.

Takže další zpráva.

„Milá paní delegátka, pokoušel jsem se Vám neúspěšně dovolat. Neberte to jako výčitku, vím, že toho máte hodně, ale naše dovolená byla bohužel stížena situací, kterou bych s Vámi potřeboval pořešit. Mohu Vás tedy poprosit, abyste mi zavolala dnes ještě před západem slunce? Děkuji, Novotný, apartmány Milos“

Další problém. Snad nebude pán opět tajemný jako hrad v Karpatech. Rovnou jej vytáčím, bere to na druhé zazvonění.

„Prosím, Novotný.“

„Dobrý den, pane Novotný, tady Jitka, delegátka. Omlouvám se, ale měla jsem úvodní schůzky, a proto jsem nemohla přijmout váš hovor. Jak vám mohu pomoci?“

„Jé, dobrý den, paní delegátka. To jsem rád, že voláte... Víte..., stala se mi taková nepříjemnost, ale nerad bych ji řešil po telefonu...“

„Pane Novotný, jedu dnes na letiště pro další várku klientů a z vašich apartmánů jedu autobusem, nechávám si tam auto. Vyrážíme ve čtvrt na tři, tak co kdybychom se domluvili, že tam tak na třičtvrtě na dvě přijedu? Můžete na mne prosím počkat na pokoji?“

„Tak to by bylo úžasné, mockrát děkuji, budu se na vás těšit.“

„Já taktéž, pozdravujte vaši paní, naviděnou.“

„Děkuji a jeďte prosím opatrně, kde by bylo Řecko bez vás.“

„Jste milý. Tak ve třičtvrtě na dvě naviděnou.“

Zavěším.

A sakra, další záhadný problém, snad to bude v pohodě. Otevírám poslední SMS zprávu.

„Jitko, neúspěšně jsme se Vám snažili dovolat. Bohužel jsme havarovali na motorce a dost to bolí, myslím, že potřebuji lékaře, ale neumíme moc anglicky, můžete nám s tím prosím pomoci? Děkuji, Polák“

A kurňa teda. SMSka byla odeslána před dvaceti minutami, snad mi tedy *vesmír* a jeho energie odpustí, že na ni reaguji jako na poslední. Budiž třikrát pochválena, ty hamižnice Memi s rozchrochtalými auty, že díky tvé hamižnosti klienti zrušili schůzku, tu bych dnes vážně už nestíhala. Vytáčím číslo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dovolená očima delegátky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.